

Sygn. akt V KO 28/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **Z. T.**

skazanego z art. 197 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 lipca 2019 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 kwietnia 2011 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 lutego 2011 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 14 lutego 2011 r., uznał Z. T. za winnego trzech zarzucanych mu przestępstw, w tym przestępstwa popełnionego względem córki D. T., a zakwalifikowanego z art. 197 § 2 k.k. i art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem tym orzeczono także karę łączną w wymiarze 13 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania oskarżonego. Nadto, względem oskarżonego orzeczono zakaz kontaktowania się z określonymi osobami,

m.in. D. T. przez okres 12 lat, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Od wyroku tego apelował obrońca oskarżonego. Po rozpoznaniu tego środka odwoławczego, Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania za drugą instancję.

Od wyroku tego z kasacją wystąpił obrońca skazanego. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., V KK 313/11, kasacja ta została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Pismem z dnia 21 marca 2019 r. Z. T. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 kwietnia 2011 r., sygn. akt II AKa [...]. Z powołaniem się na podstawy wznowieniowe określone w art. 540 § 1 pkt 2a i b k.p.k. skazany swój wniosek umotywowował tym, że jego córka D. T. nie była badana w trakcie prawomocnie zakończonego postępowania przez lekarza, choć badanie to wykluczyłoby, że została pokrzywdzona przez przestępstwo, zaś obecnie ukończyła ona 17 lat i może zeznawać przed sądem oraz potwierdzić, że skazany nie dopuścił się względem niej przestępstwa.

W związku z tym pismem, Przewodniczący V Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego zwrócił się do skazanego o udzielenie informacji, jakie to nowe, nieznane w prawomocnie zakończonym postępowaniu, okoliczności mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania. W odpowiedzi na powyższe, skazany w piśmie opatrzonym datą 10 maja 2019 r., powtórzył wskazane w swoim uprzednim piśmie okoliczności oraz raz jeszcze stwierdził, że niesłusznie przypisano mu popełnienie przestępstwa na szkodę córki D. T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Jak już sygnalizowano w piśmie Przewodniczącego Wydziału do skazanego, wznowienie postępowania to instytucja ściśle sformalizowana, gdy chodzi o jej podstawy. Na te właśnie podstawy należy powołać się we wniosku o wznowienie

postępowania, przy czym nie jest wystarczające jedynie formalne ich wskazanie, lecz należy odwołać się do konkretnych okoliczności przemawiających za takim wznowieniem, objętych tymi podstawami. Stosownie zaś do treści przepisu art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej kontroli także w zakresie jego treści. W razie zaś stwierdzenia, że treść takiego wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega w ogóle procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, także polegających na niesporządzeniu i niepodpisaniu wniosku przez podmiot profesjonalny.

W orzecznictwie trafnie podnosi się, że oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (zob. np. postanowienie SN z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, LEX nr 2490308).

Tak właśnie było w niniejszej sprawie. Wprawdzie skazany formalnie wskazał w swoim wniosku o wznowienie na podstawy opisane w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k., to jednak na jego uzasadnienie odwołał się do okoliczności, które przesłanek wznowienia w żadnym razie stanowić nie mogą. Przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. przewiduje bowiem, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody, a wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (lit. a), lub skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (lit. b). Chodzi tu zatem o nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi i stronie. Wbrew stanowisku skazanego, w żadnym jednak razie brak badania córki skazanego przez lekarza nie może zostać potraktowany jako nowa, nieznana w prawomocnie zakończonym postępowaniu, okoliczność w rozumieniu przywołanych przepisów. Zakładanego przez skazanego efektu osiągnąć nie może też odwołanie się do możliwości przesłuchania córki przez sąd, gdyż ukończyła ona 17 lat. Skazany z zupełnie

niewiadomych względów zakłada, że w trakcie przesłuchania jego córka zeznałaby, iż nie doszło do czynów, które mu prawomocnie przypisano. Nie jest to więc żaden nowy dowód w powyżej wskazanym znaczeniu, lecz jedynie życzenie skazanego. W orzecznictwie zasadnie wskazuje się przy tym, że to skazany, w razie powoływania się na podstawę *de novis*, obarczony jest ciężarem uprawdopodobnienia zasadności wniosku o wznowienie postępowania, skoro wcześniej prawomocnym wyrokiem skazującym obalone zostało domniemanie niewinności. Nie wystarczy zatem samo powoływanie się przez autora wniosku na nowy fakt czy dowód, ale powinien on przedstawić co najmniej tzw. dowód swobodny (np. pisemne oświadczenie określonej osoby), świadczący o błędności skazania (zob. np. postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 2008 r., II KO 84/07, LEX nr 393907). W sprawie niniejszej tego rodzaju dowód nie został przez wnioskodawcę przedstawiony.

W konsekwencji, niniejszy wniosek o wznowienie nie jest oparty na przesłance wskazanej w ustawie. Mając na względzie wcześniejsze uwagi, należało zatem odmówić jego przyjęcia wobec oczywistej bezzasadności wniosku.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.